

Η ΕΡΜΗΝΕΙΑ ΤΟΥ ΓΚΑΓΙΑΤΡΙ

Το Γκάγιατρι μάντρα αποτελείται από τρία τμήματα: εξύμνηση, διαλογισμό και προσευχή.

α) Το πρώτο τμήμα περιλαμβάνει τις εννέα πρώτες λέξεις, με τις οποίες περιγράφεται και εξυμνείται το Θείο:

Ομ: ο πρωταρχικός κοσμικός Ήχος, ο Λόγος του Θεού, η Βάση της Δημιουργίας.

Μπουρ: το φυσικό πεδίο, η γη. Επίσης αναφέρεται στο σώμα που αποτελείται από τα πέντε στοιχεία. Υπάρχει μια αντιστοιχία ανάμεσα στη φύση και στο σώμα, γιατί τα πέντε στοιχεία που συνθέτουν τη φύση, συνθέτουν και το σώμα.

Μπουβά: η ατμόσφαιρα, ο αέρας που περιβάλλουν τη γη. Στον άνθρωπο αντιστοιχεί στο λεπτοφυές πεδίο, δηλαδή την *πράνα* ή ζωτική ενέργεια, που δίνει ζωή στο σώμα.

Σβαχά: ο Ουρανός, ο Αιθέρας, η περιοχή πέρα από την ατμόσφαιρα, που σύμφωνα με τις αρχαίες παραδόσεις αποτελεί την κατοικία των θεών. Σε σχέση με τον άνθρωπο είναι η Εσωτερική Συνειδητότητα (*Πραγκνιάναμ*) ή η Ενέργεια του Εαυτού (*Ατμασάκτι*). Χωρίς αυτήν, η ζωτική ενέργεια δεν θα ήταν σε θέση να εκτελέσει όλες τις λειτουργίες της και να κινήσει το σώμα. Οι Βέδες διακηρύσσουν:

«Πραγκνιάναμ Μπράμα», δηλ. «Η Συνειδητότητα είναι ο Θεός». Το σώμα είναι ύλη (materialization), η ζωτική ενέργεια είναι η δόνηση (vibration) που δίνει ζωή στο σώμα και η Συνειδητότητα είναι η λεπτοφυής Θεϊκή ενέργεια (radiation), που είναι η βάση της ζωτικής ενέργειας και της ύλης.

Επομένως, η γη (Μπουρ), η ατμόσφαιρα (Μπουβά) και ο Ουρανός (Σβαχά) βρίσκονται και τα τρία μέσα στον άνθρωπο, με τη μορφή του σώματος, της ζωτικής ενέργειας και της Συνειδητότητας. Ολόκληρο το Σύμπαν είναι παρόν σε μικρογραφία μέσα στον άνθρωπο. Εξαιτίας αυτών των τριών μπορούμε να αντιληφθούμε τον κόσμο και να έχουμε την εμπειρία του. Όλες οι δυνάμεις βρίσκονται μέσα μας. Το εξωτερικό δεν είναι παρά η αντανάκλαση του εσωτερικού.

Η ανθρώπινη φύση είναι στην πραγματικότητα Θεϊκή. Γι' αυτό τον λόγο οι Βέδες διακηρύσσουν ότι το Θείο εκδηλώνεται με ανθρώπινη μορφή. Κάθε άνθρωπος είναι από τη φύση του Θεϊκός, αλλά εξαιτίας της προσκόλλησής του στο σώμα θεωρεί ότι είναι απλός άνθρωπος.

Τατ: Εκείνο, το Υπέρτατο, που είναι πέρα από κάθε περιγραφή, ο Θεός.

Σαβιτούρ: Γενική του *Σαβιτά*, που σημαίνει Ήλιος και συμβολίζει το Θεϊκό Φως, την Υπέρτατη Θεία Αρχή, από την οποία τα πάντα γεννήθηκαν.

Βαρένιαμ: Αξιολάτρευτος, Αγαπημένος.

Μπαργκό: Ακτινοβολία, Λάμψη, Φως.

Ντεβάσια: Θεϊκός.

β) Το δεύτερο τμήμα αποτελείται από το ρήμα *Ντιμαχί*, που σημαίνει διαλογίζομαι (στο Θείο, όπως περιγράφηκε με τις προηγούμενες 9 λέξεις).

γ) Το τρίτο τμήμα είναι το «*Ντιγιό γιο να(φ) πρατσόνταγιάτ*». *Ντι* σημαίνει διάνοια και *πρατσόνταγιάτ* σημαίνει: είτε η Θεϊκή Σου Λαμπρότητα να φωτίζει τη διάνοιά μας. Έτσι, στο τμήμα αυτό, που αποτελεί την κυρίως προσευχή, γίνεται επίκληση στο Θείο να διαλύσει την άγνοια και να φωτίσει τη διάνοιά μας.

Σύμφωνα με την παραπάνω ερμηνεία του Γκάγιατρι, προκύπτει η εξής συνοπτική απόδοση:

*Ω Υπέρτατη Θεία Αρχή,
Που διαπερνάς τη γη, τον αέρα και τον αιθέρα,
Σε υμνούμε και Σε δοξολογούμε.
Διαλογιζόμαστε στο Θεϊκό Φως της Αγάπης Σου.*

*Διάλυσε την άγνοια που σκοτίζει τον νου
και φώτισέ μας.*

